

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z
předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka
Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Ing. Mgr. Bc. Petrem Molnárem
sídlem Vrchlického 678/19, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 460 01 Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2020, sp. zn. X, č. j. X

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Desná (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. X, č. j. X
2. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítnul žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku pro úkryt skotu a skladování sena na pozemku p. č. X v k. ú. X, obec X. Stavební úřad žádost zamítl postupem podle § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, z důvodu vydání nesouhlasného závazného stanoviska Městského úřadu Tanvald jako orgánu územního plánování ze dne 3. 4. 2020, č. j. X aX.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyšel z obsahu závazného stanoviska vlastního oddělení územního plánování ze dne 5. 11. 2020, sp. zn. X, č. j. X, jímž bylo závazné stanovisko orgánu územního plánování potvrzeno. Dle tohoto závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu je stavba přístřešku na pozemku p. č. X umístěna do nezastavěného území s funkčním využitím plochy smíšené nezastavěného území – přírodní zemědělské (NS), jejímž hlavním využitím je zemědělská činnost a další ostatní činnosti blízké přírodě, jako podmíněně přípustné jsou stavby, zařízení a jiná opatření pro zemědělství a lesnictví za stanovených podmínek. Dokumentace pro dodatečné povolení dočasné stavby však splnění podmínek pro umístění zemědělské stavby do nezastavěného území, do pohledově exponované polohy ve volné krajině neprokázala. Nebylo prokázáno, že nebylo možné stavbu umístit v zastavěném území nebo zastavitelných plochách (např. se nabízí stabilizovaná plocha smíšená obytná – rekreační (SR) na p. č. X v k. ú. X). O toto zdůvodnění byl přitom žalobce požádán Agenturou ochrany přírody a krajiny (dále jen „AOPK“) již v roce 2017 před realizací stavebního záměru. Dokumentací nebyla prokázána ani provozní a funkční vazba objektu na přilehlé zemědělské pozemky. Žalobce je přitom vlastníkem nezemědělských pozemků a pozemků v zastavěném území (např. p. č. X, který přímo navazuje na pastvinu p. č. X). Prověření alternativního umístění stavby tak, aby byla minimálně v hlavních pohledech kryta lesem, nebylo v předložených dokladech dohledáno. K pasáži přezkoumávaného závazného stanoviska, v níž se orgán územního plánování věnoval narušení krajinného rázu, nadřízený dotčený orgán konstatoval, že posouzení této otázky je v kompetenci AOPK, potažmo Ministerstva životního prostředí, které záměr vyhodnotilo jako přípustný, nikoli orgánu územního plánování, proto k této části stanoviska nelze přihlížet. Z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování nadřízený orgán územního plánování dovodil, že při vydání územního plánu byly zohledněny požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a není-li stavební záměr v souladu s územním plánem, pak není v souladu ani s cíli a úkoly územního plánování. Podmínky, za nichž územní plán umožnil umístění záměru v dotčeném území, nebyly dodrženy. Vzhledem k potvrzení nesouhlasného závazného stanoviska orgánu územního plánu, které splňuje všechny zákonné náležitosti a kterým je žalovaný vázán ve smyslu § 149 správního řádu, přisvědčil žalovaný závěru stavebního úřadu, že žádost žalobce o dodatečné povolení stavby musela

být zamítnuta v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a není třeba zabývat se obsahem dalších písemností.

II. Žaloba

4. V úvodu včasné žaloby žalobce popsal průběh řízení o odstranění stavby přístřešku, které zahájení řízení o jejím dodatečném povolení předcházelo. Zdůraznil, že v řízení o odstranění stavby Ministerstvo životního prostředí, po doplnění podkladů žalobcem dne 16. 12. 2019, změnilo nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 2. 4. 2019. Proto žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2020 zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2019 ve věci nařízení odstranění stavby. Poté byl žalobce poučen o povinnosti požádat o dodatečné povolení stavby přístřešku, což učinil. Obdržel však zamítavé závazné stanovisko orgánu územního plánování, které žalovaný v odvolacím řízení potvrdil závazným stanoviskem ze dne 5. 11. 2020.
5. Podle žalobce byla nezákonnost napadeného rozhodnutí způsobena nesprávným postupem žalovaného. Ten, pokud v závazném stanovisku ze dne 5. 11. 2020 shledal vady projektové dokumentace, které mohou vést ke zmatečnosti řízení, byl povinen v souladu s § 4 odst. 2 správního řádu žalobce poučit a vyzvat ho k nápravě nedostatků. Protože tak žalovaný neučinil, je rozhodnutí zatíženo vadou spočívající v porušení § 50 odst. 3 správního řádu. Pokud má být žalobci uložena povinnost odstranit přístřešek, musí žalovaný i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti. Žalobci tak bylo upřeno právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a byl porušena zásada zákonnosti dle § 2 odst. 1 správního řádu a zásada poučovací dle § 4 odst. 2 správního řádu. Žalovaný byl povinen šetřit práva a oprávněné zájmy žalobce dle § 4 odst. 4 správního řádu a co nejméně zatěžovat dotčené osoby dle § 6 odst. 2 správního řádu, nikoliv po žalobci požadovat doložení dalších podkladů prokazujících nemožnost umístit přístřešek na jiném místě.
6. Žalobce brojil proti požadavku umístění přístřešku na jiném vhodnějším pozemku. Rozhodujícím kritériem se ukázalo být jeho umístění z hlediska územního plánu obce Kořenov. Žalovaný i stavební úřad přehlédli, že žalobce nemohl přístřešek umístit na jiném, z hlediska územního plánu vhodnějším pozemku p. č. X či X, neboť není jejich vlastníkem, resp. v případě pozemku p. č. X je spoluvlastníkem pouze ideální ¼. Žalovaný tak na žalobce kladl nepřipustné požadavky. Žalovaný měl naopak vycházet ze stavu, kdy je přístřešek již umístěn a zřízen. Žalovaný konstatoval, že kdyby byl přístřešek postaven na pozemku p. č. X, k rozporu s územním plánem by nedošlo. Nahlédnutím do katastru nemovitostí lze přitom zjistit, že pozemky p. č. X a X odděluje pouze cesta, pozemky spolu prakticky sousedí. Žalovaný nedostatečně odůvodnil, proč je z hlediska územního plánu na jednom z uvedených pozemků přístřešek nepřipustný a na druhém přípustný. Uvedený závěr by byl relevantní při posuzování možného nepřipustného zásahu do krajinného rázu. Ministerstvo životního prostředí jako orgán ochrany přírody a krajiny však v závazném stanovisku ze dne 20. 12. 2019 neshledalo v případě přístřešku narušení krajinného rázu nad přípustnou mez. Žalovaný tedy neměl hodnotit vliv přístřešku na přírodní, kulturní a historickou charakteristiku oblasti kolem přístřešku, nýbrž mj. soulad s územně plánovací dokumentací, tedy soulad s územním plánem.
7. Jestliže se pozemek p. č. X nachází na stejné ploše z hlediska užití dle územního plánu, jako je tomu u pozemků „p.p.č. X v k.ú. X, který přímo navazuje na pastvinu p.p.č. X“, kde žalovaný zřízení přístřešku navrhoval, je jeho tvrzení o nevhodnosti umístění přístřešku v současné poloze účelové. Žalobce dostatečným způsobem odůvodnil a prokázal nemožnost

umístit přístřešek v zastavěném území nebo zastavitelných plochách, a to již v rámci Doplnění podkladů a informací ze dne 16. 12. 2019 na základě výzvy Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 10. 2019, popř. v rámci Doplnění odvolání proti rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 14. 5. 2019. Pokud žalovaný považoval jeho argumentaci za nedostatečnou, měl žalobce vyzvat k doplnění vysvětlení. Žalobce se v rámci zásady předvídatelnosti rozhodnutí důvodně domníval, že již prokázal všechny rozhodné skutečnosti. Vycházel totiž ze závazného stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 12. 2019, ve kterém byl učiněn závěr: „Z předložených podkladů je doložen odůvodněný záměr údržby konkrétních zemědělských pozemků a je odůvodněno, proč nelze využít stávající budovy, již zastavěné plochy nebo plochy zastavitelné. Dále byla prokázána potřeba přístřešku pro zajištění údržby okolních zemědělských pozemků pastvou zvoleným druhem skotu.“ Žalovaný po žalobci vyžadoval územně právní rozbor, kterým by detailně vysvětlil potřebnost umístění přístřešku na současném, nikoliv jiném vhodnějším místě. Takovými odbornými znalostmi žalobce nedisponuje, žalovaný měl tedy postupovat podle § 6 odst. 2, § 50 odst. 2 správního řádu.

8. Dle názoru žalobce nebylo závazným stanoviskem ze dne 5. 11. 2020 zohledněno, že v případě umístění přístřešku na jakékoliv části pozemku ve vlastnictví žalobce se bude stále jednat o plochu pohledově exponovanou, což je dáno místními terénními podmínkami a výškou stavby 5 520 mm. Není možné umístěním přístřešku na jakékoliv části pozemku ve vlastnictví žalobce dosáhnout toho, aby stavba nebránila výhledu na les nacházející se za stavbou. Pokud žalovaný požadoval, aby přístřešek byl minimálně v hlavních pohledech kryt lesem, jde opět o nepřipustný požadavek. Pokud by tomu tak mělo být, přístřešek by musel být umístěn v lese. Posuzování narušení krajinného rázu spočívajícího v možném vlivu přístřešku na les jako významný krajinný prvek ale nepřislušelo orgánu územního plánování, navíc v situaci, kdy již bylo vydáno kladné stanovisko Ministerstvem životního prostředí. Žalobce upozornil na § 20 odst. 1 písm. n) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích, dle něhož je v lesích zakázáno pást dobytek, umožňovat výběh hospodářským zvířatům a průhon dobytka lesními porosty. Navržená varianta proto není splnitelná, neboť chovaný dobytek by měl do lesa zřízen výběh. Myslel-li žalovaný, že přístřešek měl být pouze více zakryt lesem, než je tomu v současnosti, musel by být zřízen na pozemku p. č. X, který opět není žalobcův. Žalovaný sice považuje zemědělské aktivity za žádoucí a nevyloučil možnost umístění přístřešku v dotčeném území, ovšem klade žalobci podmínky pro jeho umístění, které jsou nesplnitelné. Pokud správní orgán uvedl, že umístění stavby přístřešku na méně exponované části pozemku, nacházející se ve stejné ploše (kdy stavba na něm zřízená by musela splnit tytéž podmínky, aby mohla být povolena jako podmíněně přípustná) by bylo akceptovatelné, nebyl přístřešek zřízen v rozporu s územním plánem.
9. V dalším žalobním bodu žalobce rozporoval závěr, že přístřešek byl umístěn v rozporu s územním plánem. Podle žalobce byly splněny územním plánem stanovené podmínky pro podmíněně přípustné využití území v ploše „*Plochy smíšené nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS)*“. Souhlasné závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 12. 2019 dokládá, že nedojde k poškození předmětů ochrany přírody a krajiny. Dále bylo prokázáno, že stavbu nelze umístit v zastavěném území nebo zastavitelných plochách. V lokalitě Počátky je zastavěné území vymezeno mozaikovitě pouze v rozsahu stávajících staveb a částí navazujících pozemků bezprostředně souvisejících užíváním jednotlivých staveb. Územním plánem je zastavěné území v této lokalitě stanoveno pro způsob využití „*plochy smíšené obytné - rekreační (SR)*“. Tento způsob využití je primárně stanoven (hlavní využití) pro „*stavby, zařízení a využití území pro bydlení a rodinnou rekreaci.*“ Teoreticky by

bylo možné stavbu umístit v plochách SR v rámci podmíněně přípustného využití, v něhož rámci jsou umožněny „*plochy staveb nerušící výroby (charakteru drobné a řemeslné výroby) a zemědělství za podmínky, že svým provozováním a technickým zařízením nenaruší užívání staveb, pohodu bydlení a nebude narušeno či omezeno hlavní využití.*“ Prakticky však umístění stavby možné není z důvodu prostorových nároků staveb pro zemědělství, došlo by ke kolizi s užíváním stávajících objektů bydlení a rekreace z hygienických i provozních důvodů. V lokalitě jsou vymezeny dvě zastavitelné plochy se způsobem využití SR (R-Z3 a R-Z4), ty však nejsou ve vlastnictví žalobce a zároveň se nacházejí ve větší vzdálenosti od pastviny, pro jejíž využití má stavba přístřešku sloužit. Tyto zastavitelné plochy tedy nelze pro umístění stavby přístřešku využít. Dále je v lokalitě vymezena zastavitelná plocha R-Z2 pro způsob využití „*občanské vybavení - komerční zařízení malá a střední (OM)*“, podmínky využití tohoto typu ploch ale umístění zemědělské stavby vylučují. V lokalitě pak nejsou vymezeny žádné plochy pro umístění staveb a zařízení zemědělské výroby. Z toho vyplývá, že stavby pro zemědělské hospodaření lze v lokalitě Počátky umístit pouze v nezastavěném území, které je vymezeno plochami lesními (NL) a plochami smíšenými nezastavěného území - přírodními, zemědělskými (NS). Dále je vymezena plocha změny v krajině R-K2 se způsobem využití plochy smíšené nezastavěného území - sportovní (NSs), ta je určena „*pro účely sportovní funkce.*“ Stavbu přístřešku pro dobytek lze tedy teoreticky umístit pouze v plochách NL nebo NS. Je zřejmé, že je nezbytné umístit stavbu v území, kde dochází k pastvě dobytka, tedy v plochách NS. Podle projektové dokumentace, části A.1.3, písm. j) stavba si nevyžádá investic. Z toho vyplývá, že nevyvolá potřebu napojení na veřejnou infrastrukturu. Vnitřní rozvod elektroinstalace pro osvětlení bude řešen kabelovým přívodem od domu, vnitřní rozvod vody pro napouštění do cisteren a následný rozvoz po pastvinách bude řešen přívodem vody z domu. Stavba je umístěna na p. č. 242/1, jde o pozemek, který je součástí zemědělského půdního fondu a který je využíván jako pastvina pro dobytek. Umístěním přístřešku na pozemku je prokázána funkční a provozní vazba stavby na přilehlý zemědělský pozemek. Součástí stavby není oplocení, umístěním stavby tedy nedochází k omezení fyzické propustnosti území, zároveň nejsou dotčeny zemědělské účelové komunikace, ani jiné, např. zvykové cesty.

10. Podle žalobce zájem na zachování přístřešku je nejen zájmem soukromým, ale též veřejným. Udržování krajiny je rovněž tzv. pozitivní externalitou, činností žalobce dochází k udržování horského rázu krajiny. Postup žalovaného se zakládá na nepřiměřených požadavcích a je přepjatým formalismem. Způsob hospodaření v oblasti Jizerských hor je náročný kvůli klimatickým poměrům, předmětná stavba je v dané lokalitě nezbytná. Přístřešek se výškou, sklonem střechy a dalšími parametry neodlišuje od jiných staveb s totožným účelem. Na jedné straně existuje veřejný zájem na udržování krajiny v oblasti Jizerských hor, na druhé straně je tradiční chov skotu nepřipustně ztěžován. Žalobce přístřešek zřídil, aby vytvořil zázemí pro telata a vyhověl tak požadavkům plynoucím z § 12 odst. 1, § 12a odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., o ochraně zvířat proti týrání, tedy splnil povinnost poskytnout pasoucímu se dobytku úkryt před nepříznivými podmínkami. Na podporu tohoto názoru citoval z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2012, č. j. 15 Ca 151/2009-47, který se věnoval povinnosti chovatelů zajistit chovaným zvířatům výstavbu umělých přístřešků, aby zajistili potřeby bahnících se ovcí s ohledem na konkrétní nepříznivé podmínky. Tyto závěry o nutnosti poskytnout přístřeší lze podle žalobce použít i pro chov skotu.
11. Žalobce závěrem namítal, že napadené rozhodnutí není přesvědčivé. V rozhodnutí je pouhý chronologický přehled řízení, který je završen konstatováním, že předešla řízení

jsou věcně správná a zákonná. Žalobce tak není seznámen s důvody zamítavého rozhodnutí. Na závěr učinil žalovaný pouhý výčet základních zásad správního řízení, aniž blíže vysvětlil, jakou mají vazbu na napadené rozhodnutí. Odůvodnění dále postrádá bližší vysvětlení toho, proč jeden veřejný zájem převážil nad jiným. Nebylo zdůvodněno, proč by dodatečným povolením přístřešku údajně soukromý zájem převážil nad zájmem veřejným.

12. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný především odkázal na odůvodnění svého i prvostupňového rozhodnutí. Uvedl, že řízení o dodatečném povolení stavby je řízením na žádost a v souladu s § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), je na žadateli, aby prokázal, že bez potřebného veřejnoprávního oprávnění postavená stavba může v území zůstat zachována. Není jasné, jak si žalobce představuje doplnění či opravu dokumentace, která zachycuje existující nepovolenou stavbu. Není možné upravovat dokumentaci, aniž by byla upravena samotná stavba. Ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu na daný případ nedopadá, neboť předmětem řízení nebylo uložení jakékoliv povinnosti účastníkovi z moci úřední. Žalovaný zdůraznil, že povinnost prokázat, že stavba není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, je výslovně stanovenou povinností žadatele o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona.
14. Otázka, kde mohl být přístřešek umístěn, byla věcí žalobce. Bylo jeho povinností prokázat, že byla naplněna podmínka územního plánu obce Kořenov týkající se plochy, v níž je daná stavba umístěna. Tedy prokázat naplnění podmínky „*bude prokázána nemožnost jejich umístění v zastavěném území nebo zastavitelných plochách*“. A tato podmínka neznamená, že by potenciální stavba musela být umístěna na pozemku žadatele. Je na stavebníkovi, aby pro svůj záměr našel místo, kde lze takový záměr povolit, případně aby si k provedení záměru obstaral příslušné soukromoprávní oprávnění.
15. Předmětem posuzování stavebního úřadu i žalovaného byla konkrétní nepovolená stavba, nikoliv hypotetická obdobná stavba umístěná jinde či otázka, zda lze v daném místě a jeho okolí obdobnou stavbu vůbec umístit, toto se týká spíše zásahu do krajinného rázu. Žalovaný v tomto směru citoval část odůvodnění na str. 10 přezkumného závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku územního plánování. Dotčený orgán zde uvedl, že část závazného stanoviska, v níž se úřad územního plánování zabýval úvahami týkajícími se posouzení souladu záměru z hlediska krajinného rázu, je bezpředmětná.
16. K ostatním výtkám žalobce žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí. Uzavřel, že představa žalobce o veřejných zájmech není v souladu s tím, jak jsou chápány právními předpisy. Splnění povinností vyplývajících z jiných právních předpisů (např. povinnost poskytnout hospodářským zvířatům ustájení) nezabavuje žalobce v případě, že plnění takové povinnosti vyžaduje stavební činnost podmíněnou veřejnoprávním oprávněním podle stavebního zákona, povinnosti splnit i podmínky tohoto zákona a souvisejících předpisů.

17. Žalovaný v závěru navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

18. Ze správního spisu vyplynulo, že na základě podnětu AOPK jako dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny z listopadu 2018 zahájil stavební úřad se žalobcem jako stavebníkem řízení o nařízení odstranění stavby přístřešku a vyzval ho k okamžitému zastavení prací na stavbě. Bylo provedeno místní šetření, z protokolu o tomto úkonu ze dne 6. 12. 2018 vyplývá, že na pozemku žalobce p. č. X jde o dokončenou zemědělskou stavbu pro ustájení dobytka a uskladnění sena, o půdorysu 10 x 15 m, výšky 4,7 m, se sedlovou střechou, umístěnou v nezastavěném území obce a nezastavitelné ploše, dle územního plánu vymezené jako plochy smíšené nezastavěného území – přírodní, zemědělské.
19. Rozhodnutím ze dne 14. 5. 2019 rozhodl stavební úřad o odstranění stavby přístřešku, na základě nesouhlasných závazných stanovisek AOPK ze dne 2. 4. 2019 a Městského úřadu Tanvald jako orgánu územního plánování ze dne 15. 4. 2019. Toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 1. 2020 a věc byla vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání. Důvodem bylo vydání závazného stanoviska Ministerstvem životního prostředí ze dne 20. 12. 2019, které po doplnění podkladů ze strany žalobce změnilo závazné stanovisko AOPK a vyslovilo, že z hlediska ochrany přírody a krajiny je stavební záměr přípustný. Současně žalovaný dovodil, že vyžádání závazného stanoviska orgánu územního plánování nebylo v řízení o nařízení odstranění stavby namístě.
20. Žalobce byl poté vyzván, aby do 30. 4. 2020 podal žádost o dodatečné povolení stavby, včetně specifikovaných podkladů. Žádost o dodatečné povolení dočasné stavby přístřešku žalobce podal dne 24. 2. 2020. Mezi předloženými podklady bylo stanovisko dotčeného orgánu územního plánování ze dne 2. 4. 2019, které se však vztahovalo k řízení o odstranění stavby. Stavební úřad si proto vyžádal stanovisko nové. Závazné stanovisko Městského úřadu Tanvald jako orgánu územního plánování ze dne 3. 4. 2020, č. j. X a X, bylo nesouhlasné, stavební záměr byl vyhodnocen jako nepřípustný, proto stavební úřad s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu neprováděl další dokazování a žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby zamítnul rozhodnutím ze dne 12. 5. 2020.
21. V odvolacím řízení si žalovaný k odvolacím námitkám žalobce vyžádal přezkum závazného stanoviska na úseku územního plánování. Oddělení územního plánování žalovaného závazným stanoviskem ze dne 5. 11. 2020, č. j. X, nesouhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování potvrdilo. Žalovaný proto žalobcovu odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby přístřešku zamítnuta, s odkazem na závazné posouzení stavby jako nepřípustné z hlediska ochrany veřejných zájmů na úseku územního plánování.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

23. K projednání žaloby nařídil soud ústní jednání, při kterém žalobce i žalovaný setrvali na svých stanoviscích. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že prokázal naplnění podmínek pro umístění stavby, která je jen stavbou dočasnou na 15 let, a již vyargumentoval naplnění podmínek stanovených územním plánem. Žalovaný neodůvodnil, proč zde není dán veřejný zájem na povolení stavby, která slouží k ochraně krajiny a chovu skotu. Žalobce upřesnil, že přílohy žaloby slouží k dokreslení věci, netrvá na provedení dokazování těmito listinami. A doplnil, že navrhuje provést důkaz účastnickým výsledkem žalobce, který by se vyjádřil k prokázání veřejného zájmu na stavbě a k jejímu umístění, případně provedení místního šetření. Navrhované důkazy soud pro jejich nadbytečnost neprovedl. K důvodům pro zachování stavby, včetně veřejných zájmů, kterých se žalobce dovolával, a k umístění stavby přístřešku se žalobce podrobně vyjádřil k žalobě a při ústním jednání prostřednictvím právního zástupce, nebylo tedy potřeba, aby se k věci znovu vyjadřoval v rámci účastnického výsledku. Ani místní šetření nebylo potřeba provádět. Spisový materiál představoval dostatečný podklad, aby si soud vytvořil představu o podobě stavby a jejím umístění. Součástí spisu byl totiž jednak protokol z místního šetření, jednak fotografie, které žalobce ke svým podáním předkládal již žalovanému.
24. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, jimiž byla zamítnuta žalobcová žádost o vydání dodatečného povolení shora popsané stavby přístřešku, s odkazem na § 149 správního řádu. Důvodem bylo posouzení stavebního záměru jako nepřípustného dotčenými orgány na úseku územního plánování. Nejprve považuje soud za potřebné shrnout relevantní právní úpravu, podle které bylo ve věci postupováno.
25. Ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, ve znění zákona č. 225/2017 Sb., obsahuje podmínky, jejichž splnění musí stavebník prokázat, aby bylo možné stavbu uvedenou v odst. 1 písm. b), tj. prováděnou či provedenou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, hodnotit jako souladnou s veřejnými zájmy a dodatečně ji povolit.
26. Dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona musí stavebník prokázat, že taková stavba *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území.*
27. Ochrana veřejných zájmů na úseku územního plánování je v řízení o dodatečném povolení stavby zajištěna prostřednictvím závazného stanoviska dotčeného orgánu územního plánování vydaného dle § 96b stavebního zákona. V závazném stanovisku, které je pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby dle § 96b odst. 1 stavebního zákona podkladem, v souladu s § 96b odst. 3 stavebního zákona *orgán územního plánování určí, zda je záměr přípustný z hlediska souladu s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací a z hlediska naplňování cílů a úkolů územního plánování, či nikoliv. Jestliže shledá záměr přípustným, může stanovit podmínky pro jeho uskutečnění.*
28. Z § 129 odst. 2, odst. 3 písm. a) ve spojení s § 96b odst. 3 stavebního řádu a ve spojení s § 149 odst. 4 správního řádu vyplývá, že závazné stanovisko dotčeného orgánu územního plánování ke stavebnímu záměru, podle kterého jde o nepřípustný stavební záměr, vede bez provádění dalšího dokazování k vydání rozhodnutí, kterým stavební úřad žádost zamítne. Podle § 149 odst. 4 správního řádu totiž platí, *jestliže bylo v průběhu řízení o*

žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

29. Nejprve se musel soud vypořádat se námitkou nepřesvědčivosti, resp. nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce uplatnil v závěru žaloby. Tuto žalobcem obecně uplatněnou námitku neshledal soud důvodnou. Má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a lze z něj seznat nejen průběh správního řízení, ale také důvody, na kterých žalovaný napadené rozhodnutí založil. Z odůvodnění je zřejmé, že k odvolacím námitkám žalovaný vyžádal v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu potvrzení či změnu závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování. Jak je to v praxi správní orgánů obvyklé, žalovaný do odůvodnění rozhodnutí obsah toto závazného stanoviska, které je pro něj závazným podkladem, převzal. Z rozhodnutí tedy vyplývá, jak bylo uváženo o odvolacích námitkách a jak žalovaný posoudil zákonnost přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se rovněž zabýval hodnocením, zda v odvolacím řízení potvrzené závazné stanovisko orgánu územního plánování splňuje zákonem předepsané náležitosti. Lze dodat, že o odvolacích námitkách, kterými žalobce reagoval na jednotlivé závěry orgánu územního plánování, nebyl žalovaný oprávněn učinit si vlastní úsudek, neboť k tomu není odborně způsobilý. Naopak platí, že závěry a obsahem závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování byl žalovaný vázán. Skutečnost, že se žalobce neztotožnil se závěry a odůvodněním závazných stanovisek, neznamená, že je napadené rozhodnutí nepřesvědčivé, resp. nepřezkoumatelné. Posouzení samotných závazných stanovisek se pak bude soud věnovat v následující části rozsudku, ke konkrétně uplatněným žalobním námitkám. Pokud žalovaný v závěru odůvodnění rozhodnutí zmínil základní zásady správního řízení a obecně zhodnotil, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, nečiní to napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Tuto pasáž lze chápat jako závěrečné obecné hodnocení zákonnosti rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby.
30. Soud nepovažuje za procesní vadu, pokud žalovaný nevyzval žalobce ke zjednání nápravy ve vztahu k projektové dokumentaci. Bylo na žalobci, aby v souladu s § 129 odst. 2 stavebního zákona k žádosti o dodatečné povolení stavby přístřešku předložil předepsané podklady, včetně projektové dokumentace (viz výzva stavebního úřadu ze dne 27. 1. 2020 k podání žádosti o dodatečné povolení stavby a specifikovaných podkladů), a prokázal naplnění veškerých zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby. Je třeba přisvědčit žalovanému, že důkazní břemeno v tomto směru leželo plně na žalobci. Pokud žalobce předložil projektovou dokumentaci v rozsahu k udělení územního souhlasu, která měla věcné nedostatky v části A.1.3 písm. b), e) a f), neboť obsahovala nesprávné údaje o území a nedostatečné posouzení ve vztahu k naplnění podmínek pro podmíněně přípustné využití ploch smíšených nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS) dle územního plánu obce Kořenov, jde tato skutečnost k tíži žalobce. Soud zdůrazňuje, že v přezkoumávané věci šlo o řízení na žádost, nikoli řízení zahájené z moci úřední, ve kterém by žalovaného stíhala povinnost postupovat dle § 50 odst. 3 věta druhá správního řádu. Řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního řádu je řízením samostatným, toto řízení netvoří s řízením o nařízení odstranění stavby jeden celek a stavební úřad a žalovaný v něm nerozhodovali o povinnosti odstranit přístřešek. Z uvedených důvodů proto nelze hovořit o zkrácení procesních práv a oprávněných zájmů

žalobce či porušení poučovací povinnosti žalovaného a ani porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu § 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Lze doplnit, že závazné stanovisko oddělení územního plánování žalovaného ze dne 5. 11. 2020 bylo vydáno nejen na podkladě projektové dokumentace, ale tento nadřízený dotčený orgán měl k dispozici celý spisový materiál, včetně odvolání a k němu předložených listin. Ani mezi těmito dalšími podklady nadřízený dotčený orgán podklad o splnění podmínek stanovených územním plánem nedohledal.

31. V další části žaloby žalobce namítal, že případné umístění přístřešku na jiných, cizích pozemcích představuje nepřípustný požadavek ze strany žalovaného. Námitka se svou podstatou již týká posouzení souladu stavby přístřešku s územním plánem. K této problematice je třeba předeslat, že stavba přístřešku byla žalobcem realizována na pozemku p. č. X, který je situován v plochách smíšených nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS). Dle příslušné textové části územního plánu obce Kořenov lze daný záměr (stavby pro zemědělství) v těchto plochách umístit pouze za stanovených podmínek, mj. *že bude prokázána nemožnost jejich umístění v zastavěném území nebo zastavitelných plochách* (v podrobnostech viz str. 7 a 12 rozhodnutí žalovaného).
32. Žalovaný ve vyjádření k žalobě příhodně uvedl, že správní orgány se nezabývaly a ani nemohly zabývat tím, kde jinde má žalobce přístřešek umístit. Dotčené orgány územního plánování pouze hodnotily, zda projektovou dokumentací a dalšími podklady žalobce prokázal shora uvedený požadavek vyplývající z územního plánu. Bylo totiž úkolem těchto správních orgánů, aby na základě předloženého spisového materiálu vedeného k žádosti o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 96b odst. 3 stavebního zákona určily, zda je stavba přístřešku přípustným stavebním záměrem též z hlediska souladu s územně plánovací dokumentací, tj. v daném případě v souladu s územním plánem, potažmo jím stanovenými požadavky na podmíněně přípustné funkční využití ploch smíšených nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS). Důkazní břemeno v tomto směru leželo v souladu s § 129 odst. 2, odst. 3 písm. a) stavebního zákona na žalobci, jak již soud vysvětlil shora. Žalobce dle názoru soudu nepřesně interpretuje důvody uvedené nadřízeným dotčeným orgánem. Ten žalobci vytýkal, že ačkoli je vlastníkem dalších „nezemědělských pozemků“ a pozemků v zastavěném území, přičemž jen příkladem zmínil pozemek p. č. X navazující na p. č. X, neprokázal, že stavební záměr nemohl být umístěn jinde (ve smyslu zastavěného území nebo zastavitelných ploch). Žalovaný, resp. nadřízený dotčený orgán po žalobci nepožadoval realizovat přístřešek jinde, ale prokázat, že skutečně nebylo možné přístřešek umístit v zastavěném území a zastavitelných plochách. A žalobci nelze přisvědčit, že by naplnění shora uvedené podmínky mohl žalovaný (resp. přesněji jeho oddělení územního plánování při vydání závazného stanoviska) požadovat pouze ve vztahu k pozemkům, jichž je žalobce výlučným vlastníkem. Žalovaný má pravdu, pokud ve svém vyjádření žalobcově argumentaci oponoval a jeho výklad označil za absurdní. Skutečně by to znamenalo, že by se žalobce umístění svého stavebního záměru v nezastavěném území mohl dovolávat již jen proto, že nevlastní pozemky v zastavěném území či zastavitelných plochách. Takový výklad by představoval popření smyslu shora stanovené podmínky dané územním plánem, který funkční využití ploch řeší zásadně bez ohledu na vlastnické vztahy.

33. Jak již soud konstatoval, pozemek p. č. X navazující na pastvinu p. č. X byl v odůvodnění

napadeného rozhodnutí zmíněn pouze příkladem. Žalovaný neuváděl, že v případě postavení přístřešku na pozemku p. č. X by k rozporu s územním plánem nejspíše nedošlo, takto argumentace nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování postavena nebyla. Nad rámec potřebného zdůvodnění lze uvést, že byt spolu pozemky p. č. X a X sousedí a odděluje je jen cesta, jak zdůrazňuje žalobce, nejedná se o pozemky, které by byly zařazeny z hlediska funkčního využití shodně (viz ve spisovém materiálu založený výřez hlavního výkresu územního plánu a žalobcem popsane funkční využití plochy R-K2, do níž spadá pozemek p. č. X). Z rozhodnutí rovněž nelze dovodit, že by žalovaný navrhoval zřízení přístřešku právě na pozemku p. č. X. Zmínku o tomto pozemku v napadeném rozhodnutí, resp. přezkumném závazném stanovisku je nutno vnímat ve spojitosti se závěrem, že žalobce v řízení neprokázal, že by nebylo bývalo možné k vybudování přístřešku využít zastavěného území nebo zastavitelných ploch. Žalobcovo tvrzení, že pozemek p. č. X, na němž přístřešek vybudoval, se z hlediska využití územního plánu nachází na stejné ploše, je v rozporu s obsahem správního spisu (viz opět výřez hlavního výkresu územního plánu, dle kterého se pozemek p. č. X nachází v ploše SR, tedy plochách smíšených obytných – rekreační, jak sám žalobce zmiňuje v další části žaloby). Žalovanému tedy nelze vytýkat, že by mezi označenými pozemky činil nedůvodné rozdíly. Znovu je třeba připomenout, že to byl žalobce jako žadatel o dodatečné povolení stavby přístřešku, aby v souladu s § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona prokázal, že jeho umístění nebylo v rozporu mj. s územním plánem. Pokud realizoval stavbu přístřešku v nezastavěném území, bylo jeho povinností prokázat, že nebylo možné přednostní využití zastavěného území nebo zastavitelných ploch.

34. Žalobce splnění této povinnosti dostatečně neodůvodnil a neprokázal. Závěry v napadeném rozhodnutí, které v tomto směru učinil žalovaný s odkazem na závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování, považuje soud za správné. K nedostatkům projektové dokumentace se soud již vyjádřil v přechozí pasáži rozsudku. Pokud se žalobce odvolává na doplnění informací a podkladů ze dne 16. 12. 2019 na základě výzvy Ministerstva životního prostředí, je třeba uvést, že tyto nejsou součástí spisového materiálu, neboť nebyly žalobcem v řízení o dodatečném povolení stavby předloženy, ačkoli byl žalobce k předložení dokumentace a výkresů potvrzených Ministerstvem životního prostředí vyzván již výzvou ze dne 27. 1. 2020. Znovu soud připomíná, že řízení o dodatečném povolení stavby netvoří s řízením o nařízení odstranění stavby jeden celek, jde o řízení odlišná, s jiným předmětem, jinými zákonnými požadavky a principy, a podklady, které byly opatřeny v jednom řízení, se nestávají automaticky podklady řízení druhého. Ani v rámci písemnosti Doplnění odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby ze dne 14. 5. 2019, kterou žalobce přiložil k odvolání proti zamítavému rozhodnutí ve věci dodatečného povolení stavby, nelze takové odůvodnění a podklady nalézt. V tomto směru je třeba přitakat závěrům v napadeném rozhodnutí. Žalobce se totiž v doplnění odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby zaměřil především na zpochybnění závěrů AOPK jako orgánu ochrany přírody a krajiny a připojené fotografie a obrázky se vztahují k problematice zásahu do krajinného rázu. V části IV. Účel stavby tohoto podání pak doložení nemožnosti umístit předmětný stavební záměr do zastavěného území nebo zastavitelných ploch není obsaženo. Namítá-li žalobce, že nedisponuje odbornými znalostmi k územně právnímu rozboru ohledně umístění přístřešku, konstatuje soud, že údaje o souladu stavby s územně plánovací dokumentací, tedy i územním plánem, a s cíli a úkoly územního plánování, jsou primárně

záležitostí projektové dokumentace. Ta může být v souladu s § 158 odst. 1 stavebního zákona zpracována pouze fyzickou osobou, která získala k výkonu této vybrané činnosti oprávnění podle zvláštního zákona. Dále soud poukazuje na část VI. žaloby, kterou žalobce své předchozí tvrzení vyvrací, neboť se pouští do podrobného zdůvodnění, proč podle jeho názoru nebylo možné posuzovaný stavební záměr umístit v zastavěném území nebo zastavitelných plochách a dovolává se splnění podmínek pro podmíněně přípustné využití pozemku v dané ploše regulované územním plánem.

35. Argumentace, kterou žalobce vztáhnul k nepřípustnému požadavku zakrytí přístřešku lesem v závazném stanovisku ze dne 5. 11. 2020, se svou podstatou týká posouzení krajinného rázu. Nadřízený dotčený orgán územního plánování sice zmínil, že přístřešek byl umístěn na pozemku pohledově exponovaném s významnou estetickou hodnotou, a hovořil i o tom, že žalobce neprověřil umístění stavebního záměru jinde, např. aby byl přístřešek minimálně v hlavních pohledech kryt lesem, nicméně se nejednalo o nosný důvod posouzení stavebního záměru jako nepřípustného z hlediska souladu s územním plánem a s cíli a úkoly územního plánování. Soud tuto část odůvodnění vnímá pouze jako dílčí pochybení, bez vlivu na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí. Za podstatné pro věc pak soud považuje závěr nadřízeného dotčeného orgánu územního plánování, že hodnocení narušení krajinného rázu, kam umístění přístřešku s ohledem na jeho zakrytí v hlavních pohledech nepochybně spadá, je v kompetenci příslušných orgánů ochrany přírody a krajiny, tedy AOPK, potažmo Ministerstva životního prostředí, které z hlediska zachování krajinného rázu neshledalo v předchozím řízení o nařízení odstranění stavby ve stavebním závěru problém.
36. Pokud žalobce v řízení o dodatečné povolení stavby přístřešku neunesl své důkazní břemeno a neprokázal naplnění již prvé podmínky pro podmíněně přípustné využití pozemku v plochách smíšených nezastavěného území – přírodní, zemědělské (NS), v důsledku čehož byla vydána nesouhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů územního plánování, byla jeho žádost zamítnuta v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu. Není na soudu, aby se teprve v soudním přezkumném řízení zabýval posouzením, zda na základě poprvé v žalobě uváděných konkrétních skutečností nebylo možné přístřešek umístit v zastavěném území nebo zastavitelných plochách, jakož i splněním dalších v územním plánu stanovených podmínek.
37. Žalovaný podle přesvědčení soudu nepochybil ani při posouzení ochrany veřejných zájmů. Soud již v úvodní části posouzení věci zmínil, že ochrana jednotlivých veřejných zájmů je v řízení o dodatečném povolení stavby zajišťována prostřednictvím závazných stanovisek dotčených orgánů dle zvláštních zákonů. Vydání souhlasného závazného stanoviska dotčeného orgánu na jednom úseku státní správy (v daném případě Ministerstva životního prostředí jako orgánu ochrany přírody a krajiny) neznamena, že by veřejný zájem na ochraně jedné složky životního prostředí mohl převážet nad jiným veřejným zájmem, zde veřejným zájmem na koordinaci využití území a plnění dalších cílů a úkolů územního plánování dle příslušných ustanovení stavebního zákona. Zásadně platí, že vydání závazného stanoviska v řízení o žádosti má za následek její zamítnutí. V posuzovaném případě pak tento negativní stav žalobce nemůže zvrátit ani poukazem na veřejnoprávní povinnost, kterou má jako chovatel skotu ve smyslu § 12 odst. 1 a § 12a odst. 1 zákona na

ochranu zvířat proti týrání a relevantní judikatury. Žalovaný zcela správně ve vyjádření k žalobě uvedl, že pokud plnění takové veřejnoprávní povinnosti vyžaduje ze strany žalobce stavební činnost podmíněnou veřejnoprávním oprávněním podle stavebního zákona, musí žalobce naplnit podmínky stavebního zákona a souvisejících předpisů k vydání takového přivolení stavebním úřadem.

38. V závěru si soud dovolí upozornit na skutečnost, že žalobce si musel být již od roku 2017, kdy se obrátil na AOPK s žádostí o posouzení stavby přístřešku, vědom toho, že k umístění předmětného zemědělského objektu na pozemku p. č. X v nezastavěném území bude muset odůvodnit nezbytnost této stavby v daném místě, konkrétně prokázat nemožnost umístění v zastavitelné ploše (viz vyjádření AOPK ze dne 23. 6. 2017). Tento požadavek byl akcentován i v předchozím závazném stanovisku dotčeného orgánu územního plánování ze dne 15. 4. 2019, v němž byl stavební záměr pro účely řízení o nařízení odstranění stavby posouzen jako nepřipustný. Pokud žalobce na splnění shora uvedené podmínky stanovené územním plánem rezignoval a v řízení o dodatečném povolení stavby přístřešku naplnění této podmínky neprokázal, musí nutně nést nepříznivé následky neunesení důkazního břemene, které ho dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona stíhá.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Soud na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
40. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
41. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo

rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 18. červen 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu